

ster mener, at jeg har glemt de store Bankulykker, at der er blevet snydt og bedraget; det interesserer mig ikke. (*Erhvervsministeren*: Nej). Jeg maa dog sige til den højtærede Minister, at det interesserer mig endda paa en ret følelig Maade, paa en ret følelig Maade interesserer det mig. Ogsaa jeg har vist en af de ituslaaede Banker Tillid, men det bringer ikke min Fornuft paa Afveje, og jeg deltog i lige saa høj Grad som den højtærede Erhvervsminister i Angrebene paa, hvad der er sket. Men Tønen er jo en lille Smule anderledes, og det er som bekendt Tønen, der gør Musikken. Men hvis jeg selv havde været med i en Bank, som ganske vist ikke havde paaført Samfundet og Staten Ulykker, men var ledet efter fuldstændig forkastelige Principper! Ministeren har selv, efter at han er blevet Minister, godtgjort, at den Bank, for hvis Repræsentantskab han var Formand, blev ledet efter forkastelige Principper, saasom han i Banklovsforslaget har truffet Bestemmelser, som skulde hindre, at noget saadant kunde gentages; saadant noget bør ikke ske. Det Foretagende, Banken finansierede, er et rent kapitalistisk Foretagende, som et enkelt Aar tjente en 7—8 Mill. Kr., Penge, der selvfølgelig blev betalt af Arbejderne for Brændsel; de kunde have faaet det meget billigere i de Tider, da det var saa forfærdelig dyrt.

Den højtærede Minister mener, at naar han ikke kan komme videre nu, ligger det i, at der er en Bestræbelse oppe — det maa altsaa være her paa Rigsdagen — for at trykke Arbejdslønnen. Hvor er den Bestræbelse, i hvilket Parti er den? Jeg vilde gerne vide det; det kunde interessere mig, navnlig efter at jeg har hørt det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (J. A. Hansen) i Gaar, uden at han i og for sig havde større Anledning til det, fremhæve, at den Ordfører, som vi har haft i denne Sag, ikke paa noget Punkt i Udvalget har villet gaa med til Foranstaltninger, hvorved man kom til at trykke Arbejdslønnen.

Det Lovforslag, som Ministeren oprindeligt fremsatte, vilde sikkert ikke have bidraget meget mere til at forøge Beskæftigelsen end det Lovforslag, der foreligger her. Det kan have sin store Betydning, at man til at opretholde Virksomheder, sætte nye Ting i Gang, kan faa Penge paa nogenlunde skikkelige Vilkaar, men naar man i øvrigt kan faa Penge, vil nogle Procent mere eller mindre i Rente ikke i synderlig Grad øve Indflydelse paa, hvor mange

Hjul der kan sættes i Bevægelse, det siger sig selv.

Det Lovforslag, Ministeren fremsatte, har jo haft en trang Skæbne; det er ikke vor Skyld, at Behandlingen her paa Rigsdagen har været 3 Maaneder, endnu mindre vor Skyld, at det er fremsat saa sent. Ministeren siger, det er Resultatet af Drøftelser med Industrifolk, som har støttet det og givet det deres anbefaling. Ja, naar Ministeren kommer med et saadant Forslag til Industrien og spørger, om den kan give en saadan Tanke anbefaling, og man kan skønne, at Skade kan det i alt Fald ikke gøre, det eneste, det kan gøre, er at gavne, giver man det selvfølgelig sin Støtte og anbefaling. Men det betyder paa ingen Maade, at Lovforslaget er et Udtryk for, hvad Industrien mener der skal gøres i denne alvorlige Situation, det fik Erhvervsministeren i tilstrækkelig Grad at høre i Forgaars paa Industrimødet, hvor netop en af de Mænd talte, som har forhandlet med Ministeren angaaende Udformningen af dette Lovforslag. Og saa siger Ministeren: Men nu havde vi tænkt os først at gaa den Vej og saa se, hvad det hjælper, og hvis det ikke viser sig tilstrækkeligt, lad os saa overveje andre Sager. Ja, det er en smuk Maade at klare en Krisesituation paa. Hvad kan det alt sammen nytte at prøve paa at gøre lidt, og saa ser vi, hvordan det gaar? Der gaar Maaneder mindst, inden man kommer til at se Virkningerne af det, maaske der gaar halve Aar — og hvis det ikke hjælper, kan vi gaa til andre Foranstaltninger! Men her er Tale om en umaadelig Arbejdsløshed her i Landet i denne Vinter, som var meget alvorlig allerede tre Maaneder før Jul. Det var da, Ministeren skulde have sat ind. Men alle disse mange Mennesker har gaaet arbejdsløse, og alle disse mange Hjem er om ikke ruinerede, saa forarmede paa Grund af manglende Arbejde. Maaske kunde de ikke have faaet Arbejde ved Statsforanstaltninger, men der har ikke, paastaar jeg, fra Ministeriets Side været sat noget ind paa at lade Staten træde til, hvor det er muligt, det vil sige ad de Veje, som har vist sig frugtbringende alle andre Steder.

Ministeren sagde, at det var mærkeligt, jeg ikke vidste, at der for faa Dage siden var dannet et konservativt Ministerium oppe i Norge. Jo, det ved jeg meget godt, men de Toldforanstaltninger, jeg nævnte, er ikke iværksat af dette konservative Ministerium . . . (*Erhvervsministeren* [Stauning]: Nej, af det forrige konservative Ministerium.) . . .